

Kiadó

Marosi Eszter Gömbölyke kavicsai

- Egy fából
szótt mesét kérek!
- Ma Gömbölyke mesél.
A kavicsairól.
- Ki az a Gömbölyke?
- Nézd csak, ő az, a
túloldal. Azokkal a nagy
retyerutya szemekkel.
Szereti a kavicsokat.
Egész gyűjteménye van belőlük.
Mindnek saját története van.
Ahogy bandukol, felkéredzkednek a
kezébe, hazamennék vele.
Kőből is jó lesz hát az a mese?
- Jó! Mesélj, Gömbölyke!

Kiadó

Marosi Eszter

Gömbölyke kavicsai

Látod, ezek a könnycsepp-kavicsaim. Egy kőÓRIÁS szeméből gördültek ki. Esett a kavics-eső, mindenki tető alá bújt.

-
Miért sírsz, ÓRIÁS? - kérdeztem tőle.
- Csak azért csapoltam meg, hogy hús legyen az álmotok - válaszolta szipogva, de én láttam, hogy szomorú, igazán szomorú.

2 | Gond-marta vonalak kusza rajzolata hálózta be az arcát. Bebogozták a vidámságát. Felhóssá tették a tekintetét. Sírni azért jő, mert minden könnycsepp magába zár egy kis fájdalmat és elszalad vele.
Te miért sírtál utoljára?

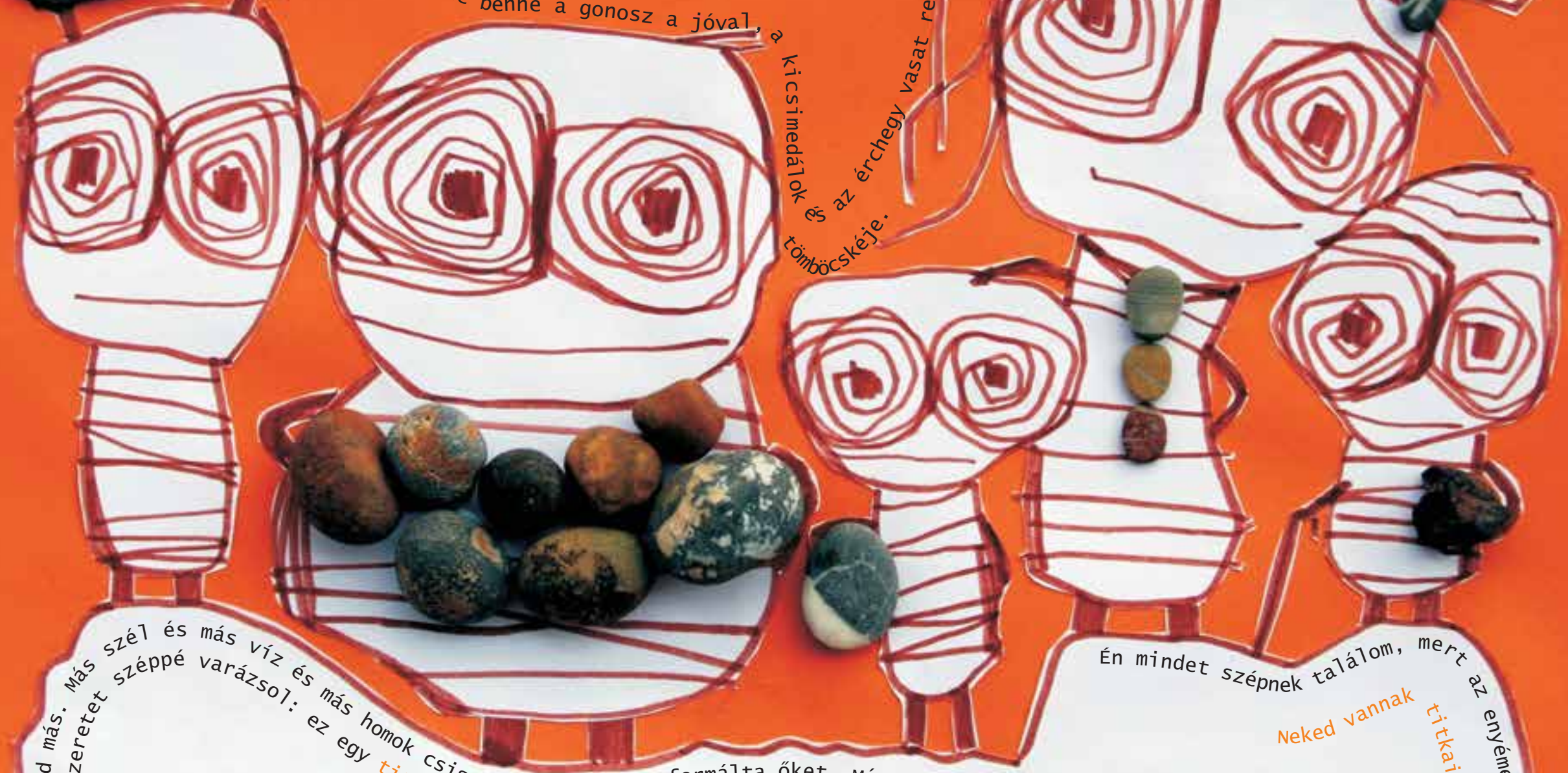
Félek. Félek.
A LÉLEKVESZTŐ kavicsaim kirekesztették a fényt. Gyanútlan, sötét csönd van.
Benőttem a félelmembe, mint csirke a tojásba. A föld felhörpintette az eget.
Nem szeretek egyedül lenni, amikor félek.
Összegömbölyödök, mint egy fagyi, magam se tudjam, hová bújtam.

És te félsz valakitől?

Mindenféle kavicsom van. Ilyenek-olyanok, mint mi. Olyan egyformájúak, mint a mi fejünk, de összetéveszthetelenek. soványkák és buciducik. Tenyérbe simulók, simogatnivalók és érces-karcosak. Morcos-harcosok és meglapuló kis félénkek. Böhötöm tohonyák és szélfúttá felhőfoszlánykák. Ott vannak a penge-kövön egyensúlyozó egy-forma kavicsaim: ott a sok kis kerekded gurgula-kövecském. Ott bújik a varázsfuvola-kavicsom: félig sötét-félig világos, mintha mintha küzdene benne a gonosz a jóval,

a kicsimedálok és az ércsereg vasat rejtő tömböcskéje.

Mind más. Más szél és más víz és más homok csiszolta, koptatta, formálta őket. Más a sorsuk. A szeretet széppé varázsol: ez egy titok!

Én mindet szépnek találok, mert az anyáimék. Neked vannak titkaid?

- úgy fáj a szívem Rád! - Szeretnék odacimborázni Hozzád! - Hozzád simulok, mint vasalóhoz a ruha.

- Nézd, ez a szívecske kavics-gyűjteményem.

- Neked adom a legszebbet, jó? - Köszönöm.

- Minden kavicsomnak adok nevet, mert mindet szeretem. Mi is adjunk egymásnak neveket!

- Te, te kis Bamba galagonya! - Te mitképzelő Prücsök! - Te kis Hadonamászóka! - Te kis Bársonybuksi!

- Olyan szép, domborgó hátad van!

- Szép holdlemeze formájú a szád!

- Juj, ne puszilj a fülemben! Tériszonyom tesz tőle.

- Örül a szívem, mert szeretlek!

- Eljössz velem a világ végére?

- Indulhatunk!

Keress Te is egy **szívecske** kavicsot és adj neki nevet!

Nézd, egy egész kupac lapos, kacsázásra való kavicsom is van.
 várj csak, megmutatom, hogy kell kacsázni.
 A parton állok, ábrándosan a vízszíbe pillantok,
 kicsit megdöntöm a testem, behajlítom a térdeim,
 finom csuklómozdulattal útnak indítom a kavicsot.

Késő van, alkonypírt
 satírozott arcára az ég. - olyan
 fáradt vagyok, mint egy halvány tük.
 Szeretek fáradtan sötétben hintázní.
 Hátrahajtom a fejem, előre szállok,
 hátra szállok, előre-hátra, egyre
 magasabbra... Eggyé olvad föld és ég,
 kicsit szédülök, mintha álomban
 álmodnék, mintha egy mély tó
 aljáról bukkannék fel újra és
 újra. - A csillagok is hintáznak
 velem, nézd! Itt van velem a
 felnötté válós kavicsom. Lehántja
 magáról a kérgeket és kibújik
 önmagából. Tojásból kibújó
 pehelytestű madárka,
 könnyűtestű, csillagokig
 szárnyaló. kicsi CSODA...
 Menj és hintázz egyet te is!

Tovagraúdozik a tó tükén, hullámgyúrúcskéket vet és hopp, már libben is tovább, mint a virágról virágra röppenő pillangó...
 elsülyyed.
 Csak akkor látom újra, ha becsukom a szemem és elképzelem, mi lehetett.
 Végül szem elől tévesztem. Még érzem a tenyeremben a tapintását, még sündörög a melege a kezemben, de már eltűnt.
 Inkább nem dobom el a többit, lyukas lenne a helyük a kupacban. Lehajoltam értük, felvettem őket, megtaláltuk egymást, engedjem el őket?
 Ha tóparton vagy, próbáld ki Te is! Hípp-hopp, hípp-hopp...
 Hípp-hopp-hopp, hípp-hopp-hopp, hípp-hopp-hopp, hípp-hopp-hopp.

Elbújok, ne is lássalak.

Milyenek látod magadat, amikor mást csúfolsz?

- Te besárgult naprapitypang!
- Miért csúfolsz?
- Te popsis csacsi! - Miért bántasz?
- Te narancsban pompázó, puffogó mérlegsgomba!
- Te ingabingázós flamingó! Te bebogozódott hangya!
- Miért nevedsz rajtam? Szégyellem magam, miattad is.
- Ha csúnyának látsz, én is csúnyának látom magam.
- Senki sem ér a nyomomba, én vagyok az a goromba!
- Jól van, nem érdekelj! Maradj magadnak, mint a borraivaló!
- veszekszel és verekszel, törsz, zúzol és rombolsz.
- Széttöröd a kerek egészet. Repkednek a telked sötét,
- Te kutyabadta, te!
- olyan vagy, mint az a fülcimpaevő FÜLHARAPÓ, akiről álmodtam.

Amikor kirándulok, mindig felmászom egy hegyre, dombra vagy tetejére, ahonnan a legkisebb kavicsomat és világra. Kicsik a házak, kicsik az autók, fák, hangyányi emberek jönnek-mennek. Kisebnek, mint az útközben zsebembe gyűjtött kavicsaim. Nem mindet veszem fel, nehogy elfogyjon alólam a hegy.

Amikor feljárom a hegyet, mindig felmászom a legkisebb kavicsomat és világra. Kicsik a házak, kicsik az autók, fák, hangyányi emberek jönnek-mennek. Kisebnek, mint az útközben zsebembe gyűjtött kavicsaim. Nem mindet veszem fel, nehogy elfogyjon alólam a hegy.

Amikor feljárom a hegyet, mindig felmászom a legkisebb kavicsomat és világra. Kicsik a házak, kicsik az autók, fák, hangyányi emberek jönnek-mennek. Kisebnek, mint az útközben zsebembe gyűjtött kavicsaim. Nem mindet veszem fel, nehogy elfogyjon alólam a hegy.

